

Arrest

nr. 112 929 van 28 oktober 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

en

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 2 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERIE, die verschijnt voor tweede verzoekende partij en van advocaat T. HALSBERGHE die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden, bij aangetekende brieven van 4 augustus 2008, verscheidene aanvragen in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De aanvragen van eerste, tweede, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij werden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als één aanvraag beschouwd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 september 2009 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen ontkennend wordt verklaard.

1.3. Op 23 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van eerste, tweede, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partijen. Eerste, tweede, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 januari 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van derde verzoekende partij om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derde verzoekende partij stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 14 maart 2012 dienden verzoekende partijen, op basis van de medische problemen van tweede verzoekende partij, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Verzoekende partijen dienden, op basis van de medische problemen van eerste verzoekende partij, bij aangetekend schrijven van 15 maart 2012 nogmaals aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De Raad vernietigde bij arrest nr. 81 406 van 21 mei 2012 de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2012 waarbij de aanvraag van derde verzoekende partij om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en het op 21 februari 2013 aan derde verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 juli 2013 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf ontkennend wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontkennend wordt verklaard, die tweede verzoekende partij op 24 juli 2013 en de andere verzoekende partijen op 31 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.03.2012 en 15.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[H.I.] [...]

nationaliteit: Libanon

[...]

+ echtgenote: [K.L.] [...]

+ 3 meerderjarige kinderen:

- [H.B.] [...]

- [H.A.] [...]

- [H.A.] [...]

+ 1 minderjarige kind:

- [H.M.] [...]

-

+ meerderjarige neef [...]

- [B.M.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

Aangaande de ingeroepen medische elementen mbt [H.I.] mbt een aanvraag 9ter (dd.14/03/2013):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23/01/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 04/08/2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 04/08/2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.23/01/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Aangaande de ingeroepen medische elementen mbt [K.L.] mbt een aanvraag 9ter (dd.14/03/2013):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23/01/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 04/08/2008. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat

zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 04/08/2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.23/01/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen die tweede verzoekende partij op 24 juli 2013 en vierde en zesde verzoekende partij op 31 juli 2013 ter kennis werden gebracht, bevatten volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [P.F.](Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Libanon

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd de vluchtelingenstatus en subsidiairre bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18/06/2008 (arrestnr. 12 757/ 12 758/ 12 759)”

Het aan tweede verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing en de aan vierde en zesde verzoekende partij betekende bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

2.2. Tweede verzoekende partij heeft twee verzoekschriften ingediend, waarbij in het ene verzoekschrift, naast de nietigverklaring van een bevel om het grondgebied te verlaten, de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en in het andere verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van deze beslissing en van twee andere, doch identiek gemotiveerde, bevelen om het grondgebied te verlaten wordt gevraagd.

De Raad stelt vast dat wat betreft het verzoekschrift waarin zowel de schorsing van de tenuitvoerlegging als de nietigverklaring wordt gevraagd slechts korte debatten vereist zijn.

Er dient dan ook te worden gesteld dat een samenvoeging van de door verzoekende partijen ingediende verzoekschriften geen vertraging met zich meebrengt in het procedureverloop van (een van) de beroepen en deze samenvoeging evenmin gevolgen heeft inzake de mogelijkheid voor de partijen om hun standpunten uiteen te zetten.

Niets verhindert bijgevolg dat beide verzoekschriften, met het oog op een goede rechtsbedeling, samen worden behandeld.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve moet worden opgemerkt dat door tweede verzoekende partij op 25 juli 2013 reeds een aanvraag tot de toekenning van kosteloze rechtsbijstand werd ingediend bij het bureau voor juridische bijstand met het oog op het indienen van een beroep bij de Raad tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing, zodat vaststaat dat deze beslissingen hem reeds voor deze datum ter kennis werden gebracht. Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij op 24 juli 2013 reeds in kennis werd gesteld van voormelde beslissingen. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet betwist door de raadsman van tweede verzoekende partij. Er dient derhalve te worden geduoid dat in de mate dat tweede verzoekende partij op 28 augustus 2013 een tweede verzoekschrift indiende dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing dit beroep, enkel wat haar betreft, laattijdig en derhalve onontvankelijk is. Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient een beroep tot nietigverklaring immers te worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. Door op 28 augustus 2013 een tweede beroep in te dienen miskent tweede verzoekende partij deze beroepstermijn. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat het op 2 augustus 2013 tegen de eerste bestreden beslissing ingestelde beroep wel tijdig werd ingesteld en de Raad dus rechtsgeldig werd gevat door tweede verzoekende partij.

3.2. Daarnaast moet worden gesteld dat de vijfde verzoekende partij, geboren op 16 september 1996, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vijfde verzoekende partij in eigen naam (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen in het op 28 augustus 2013 ingediende verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan vierde en zesde verzoekende partij aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de derde en de vierde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de derde en de vierde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt op zich immers niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Het gegeven dat de derde en de vierde bestreden beslissing op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing werden genomen en dat deze beslissingen werden genomen doordat verwerende partij ingevolge de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd niet enkel onderzocht of deze aanvraag kon worden ingewilligd doch tevens of verzoekende partijen nog legaal in het Rijk verbleven doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De bewering van verzoekende partijen dat in de derde en de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing die werd genomen in het raam van een asielaanvraag – waarbij niet wordt verduidelijkt hoe op basis van dit gegeven enige samenhang tussen de bestreden beslissingen zou dienen te worden vastgesteld – mist voorts feitelijke grondslag.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.4. Waar tweede verzoekende partij in het op 2 augustus 2013 ingediende verzoekschrift naast de vernietiging van beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen ook de

vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vordert dient op basis van voormelde redenering ook te worden geconcludeerd dat enkel het beroep tegen de eerste bestreden beslissing ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In hun verzoekschrift van 28 augustus 2013 voeren eerste, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij in een enig middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

[...] Verweerster verklaart in toepassing van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. de door eerste en tweede verzoekers op 13.03.2012 ingediende aanvraag tot machtiging tot onbepaald verblijf onontvankelijk.

Verweerster motiveert haar beslissing onder verwijzing naar de eerder op 04.08.2008 ingediende aanvragen en de hierin aan verweerster medegedeelde medische stukken waaruit volgens verweerster reeds afdoende blijkt dat de medische toestand van eerste en tweede verzoekers niet kan leiden tot een machtiging tot verblijf wegens medische redenen.

Verweerster verwijst in dit verband naar haar eerdere beslissing dd. 23.01.2012 en 24.01.2012, waarbij [d]e eerdere aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 in hoofde van verzoekers ongegrond werden verklaard.

[...] Art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 luidt nu als volgt [...]:

:

« Art. 9ter.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen element en ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. »

[...] In de aanvraag dd. 13.03.201[2] betrekkelijk eerste verzoekster en gelet o.a. het gevoegde standaard medisch getuigschrift (SMG) dd. 13.03.2012 wordt evenwel door Dr. [V.] geattesteerd dat de ziekte waaraan eerste verzoekster lijdt, thans een aandoening betreft die bij niet-behandeling levensbedreigend kan zijn en hij dit onder meer motiveert onder verwijzing naar de noodzaak aan opvolging ten gevolge van de vastgestelde scoliose maar thans tevens uitd[r]ukkelijk wordt gesteld dat er een ernstige toename is van suïci[d]aal gedrag, zodat niet zomaar kan worden aanvaard dat verweerster in de thans eerste besteden eerste beslissing mag aannemen dat de ingeroepen medische 'elementen' dd. 13.03.2012, verstaan in de zin van het feit dat eerste verzoekster lijdt aan zeer ernstige depressie met angst en neiging naar suïcidaal gedrag. reeds eerder inge[r]oepen elementen betreffen in de aanvraag 04.08.2008.

[...] In de aanvraag dd. 13.03.201[2] betrekkelijk tweede verzoeker en gelet o.a. het gevoegde standaard medisch getuigschrift SMG dd. 10.03.2012 uitgaande van Dr. [L.], psychiater-psychotherapeut dewelke vermeldt dat de ziekte waaraan tweede verzoeker lijdt, een aandoening is dewelke bij niet-behandeling eveneens levensbedreigend is en Dr. [L.] dit motiveert onder verwijzing naar de noodzaak aan mantelzorg, psychofarmaca, en begeleiding van een Arabisch sprekende arts, gelet het gebrek aan positieve evolutie waarbij er een thans chronisch klachtenpatroon is dat wordt gekenmerkt door een sle[p]end angstig depressief beeld, kan ook niet zomaar kan worden aanvaard dat verweerster in de thans besteden eerste beslissing mag aannemen dat de ingeroepen medische 'elementen' dd. 10.03.2012, verstaan in de zin van het feit dat tweede verzoeker lijdt aan slepend angstig depressief

beeld met risico op ontstaan van suicidaliteit. ook reeds ingeroepen elementen betreffen in een eerdere aanvraag.

[...] Immers luidt art. 9ter § 1 Vr.W. 15.12.1980 [...]:

« Art. 9ter.

§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. »

zodat verweerster enkel wettig zou kunnen besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag 18.03.2013 op basis van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 voor zover de thans ingeroepen elementen (niet de ziekte(s) an sich) ter ondersteuning van de aanvraag in geen enkele zin 'nieuw' zouden zijn en geen enkel nieuw element naar voor zouden brengen aangaande de voortschrijdende ernst van de ziekte(s) van eerste en tweede verzoekers, het levensbedreigend karakter en de noodzaak aan aangepaste behandeling en of mantelzorg (voor tweede verzoeker) tengevolge van het directe gevaar voor het leven van eerste en tweede verzoekers bij niet- of niet adequate behandeling gelet het toenem[en]de suicide-gevaar bij beiden, quod non.

[...] Dat derhalve niet kan worden aangenomen dat reeds alle relevante elementen eerder door verzoeker werden ingeroepen in de aanvraag op 04.08.2008 (dewelke nota bene ontvankelijk werd verklaard), nu bij de verzoekschriften tot machtiging tot verblijf dd. 13.03.2013 voor van eerste en tweede verzoekers en gelet de SMG dd. 13.03.2012 (eerste verzoekster) en 10.03.2012 (tweede verzoeker) voor het eerst wordt ingeroepen dat de aandoenin[g]en waaraan van eerste en tweede verzoekers lijden dermate levensbedreigend zijn dat zich extra therapie en mantelzorg opdringt, gelet het chronisch karakter van de aandoeningen en de neiging naar suicidaliteit.

[...] Dat verweerster aldus tot een materieel gebrekkig gemotiveerd oordeel is gekomen, minstens de bepalingen van art. 9ter § 1 Vr.W. 15.12.1980 en art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 schendt, zodat de thans bestreden eerste beslissing in elk geval moet worden vernietigd.”

4.2.1. Allereerst stelt de Raad vast dat verwerende partij er zelf voor heeft geopteerd om de aanvragen die op 14 maart 2012 en 15 maart 2012 werden ingediend als één “*verzoek*” te beschouwen. Dit ondanks het feit dat deze aanvragen werden ingediend op basis van een verschillende medische problematiek die wordt ingeroepen door verschillende personen. Verwerende partij heeft duidelijk voor deze handelwijze gekozen – waarbij moet worden opgemerkt dat dit optreden moeilijk verenigbaar is met de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien deze wetsbepaling hoe dan ook niet toelaat een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling toe te kennen op basis van de vaststelling dat een andere vreemdeling een ernstig medisch probleem heeft – om slechts één beslissing te moeten nemen inzake twee aanvragen om machtiging tot verblijf. Deze “*economisering*” van de behandeling van de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf van verwanten – die de duidelijkheid niet ten goede komt – heeft tot gevolg dat door verzoekende partijen ook slechts één beslissing kan worden bestreden en dat de vaststelling dat verwerende partij haar onderzoek van de situatie van één van de aanvragers niet correct heeft doorgevoerd aanleiding dient te geven tot de nietigverklaring van deze ene beslissing, dit ongeacht de eventuele correcte beoordeling van de situatie van een andere aanvrager. Deze vaststelling wordt door verwerende partij ter terechtzitting niet betwist.

4.2.2. De eerste bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verwerende partij toe om de aanvraag van een vreemdeling om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk af te wijzen wanneer de elementen die ter ondersteuning van deze aanvraag worden aangevoerd reeds werden ingeroepen in het kader van een voorgaande aanvraag om tot een verblijf om gezondheidsredenen te worden gemachtigd.

In casu staat het niet ter discussie dat verzoekende partijen voorheen reeds aanvragen indienden om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat deze aanvragen als ongegrond werden afgewezen. Op basis van de gezondheidsproblemen van eerste en tweede verzoekende partij dienden verzoekende partijen op 14 en 15 maart 2012 twee

nieuwe aanvragen in om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd. Verwerende partij oordeelde dat uit de standaard medische getuigschriften die bij deze laatste twee aanvragen werden gevoegd blijkt dat de gezondheidstoestand van eerste en tweede verzoekende partij ongewijzigd is en dat deze getuigschriften louter de reeds eerder aangevoerde gezondheidsproblematiek van eerste en tweede verzoekende partij bevestigen, dat reeds uitgebreid werd ingegaan op deze medische problematiek en dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in hun land van herkomst werden onderzocht.

De Raad merkt op dat het standpunt van verwerende partij geen steun vindt in het door deze partij bij de Raad neergelegde administratief dossier. Uit dit dossier blijkt immers dat de ambtenaar-geneesheer die de door eerste verzoekende partij aangevoerde medische problematiek onderzocht uit de door haar aangebrachte medische getuigschriften slechts kon afleiden dat zij leed aan een gynaecologische aandoening en een depressie met suïcidaliteit. Betrokken arts stelde dat de door eerste verzoekende partij aangebrachte informatie evenwel te beperkt was om te kunnen besluiten dat zij leed aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd dus geenszins *“uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene”*, noch werden *“de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht”*. In het standaard medisch getuigschrift dat eerste verzoekende partij voegde bij haar nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd wordt niet enkel toegelicht dat eerste verzoekende partij nog steeds depressief is en bijna suïcidaal – wat in vergelijking met de inlichtingen die zij voorheen verstrekke geen nieuw gegeven is –, maar wordt tevens uiteengezet dat eerste verzoekende partij lijdt aan een scoliose die zo ernstig is dat kan worden gesproken van een uitermate grote handicap. Ook wordt verduidelijkt dat haar rug nauwelijks mobiel is, dat zij dagelijks veel pijn lijdt, dat pijnstilling dient te worden toegediend, dat regelmatige controles vereist zijn, dat een operatie voor deze aandoening overwogen wordt en dat kinesitherapie dient te worden opgestart. Het feit dat eerste verzoekende partij lijdt aan scoliose wordt in de eerste aanvraag die eerste verzoekende partij indiende weliswaar vermeld onder de hoofding *“medische voorgeschiedenis”*, doch er blijkt niet dat deze precieze aandoening op zich bij het indienen van de eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd reeds als een actueel medisch probleem ter ondersteuning van deze aanvraag werd ingeroepen. Uit het advies dat de ambtenaar-geneesheer opstelde naar aanleiding van de eerste aanvraag van eerste verzoekende partij blijkt ook niet dat hij de rugpijn waarnaar door een arts die eerste verzoekende partij consulteerde verwees als scoliose herkende of dat hij deze rugpijn beschouwde als een afzonderlijke aandoening die eerste verzoekende partij inriep als een medische problematiek ter onderbouwing van haar eerste aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verwerende partij stelde in haar beslissing van 23 januari 2012 daarenboven uitdrukkelijk dat de ambtenaar-geneesheer slechts twee aandoeningen – waarmee zij doelde op de gynaecologische en de psychische aandoening – weerhield.

Verzoekende partijen kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd waar zij stellen dat de depressie waaraan eerste verzoekende partij lijdt als een nieuw element diende te worden weerhouden op basis van de vaststelling dat een arts oordeelde dat er een risico op zelfmoord bestaat, aangezien dit risico ook reeds werd vermeld bij de eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Er blijkt dus niet dat er sprake is van een *“voortschrijdende ernst”* van deze depressie. Zij kunnen daarentegen wel worden gevolgd waar zij stellen dat bij de tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd duidelijk wordt aangegeven dat eerste verzoekende partij aan scoliose lijdt en dat, zo al zou moeten worden aanvaard dat deze ziekte reeds werd ingeroepen bij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, de vaststelling dat deze aandoening ernstiger is dan initieel was vermeld en verwerende partij – die nooit enig onderzoek doorvoerde met betrekking tot deze aandoening en voordien geen kennis had van de behandelingsnoden – dus niet op correcte gronden concludeerde dat alle relevante elementen in casu reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De toelichtingen die verwerende partij verstrekt in haar nota met opmerkingen doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De in het verzoekschrift van 2 augustus 2013 door tweede verzoekende partij ontwikkelde middelen kunnen evenmin tot een ruimere vernietiging leiden, en dienen bijgevolg ook niet het voorwerp van een verder onderzoek uit te maken.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep gericht tegen de derde en de vierde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK